

Sygn. akt IV U 365/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Janusz Kotas

Protokolant: stażysta Patrycja Kubiak

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2020 roku

sprawy z odwołania **A. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o świadczenie rehabilitacyjne

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 28 czerwca 2019 r.

orzekł:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala iż wnioskodawczyni A. P. nie ma obowiązku zwrotu pobranego świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 maja 2019 roku do 16 czerwca 2019 roku wraz z odsetkami.

Sygn. akt IV U 365/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. , decyzją z dnia 28 czerwca 2019 roku odmówił wnioskodawczyni A. P. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1.05.2019 r. do 16.06.2019 r i zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za ten okres w kwocie 2 578,42 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia doręczenia zaskarżonej decyzji do dnia zwrotu kwoty nienależnie pobranego świadczenia.

Jako podstawę prawną swojej decyzji organ rentowy wskazał na art. 17 ust. 1 i 3 , art. 22 i 66 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz.645 zwaną dalej ustawą zasiłkową) oraz art. 84 ust. 1 i 2 pkt 1 , ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300) zwana dalej ustawą systemową).

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, że zgodnie ze wskazanymi przepisami ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za miesiąc kalendarzowy w którym stwierdzono takie okoliczności .

Oddział prowadził na rzecz ubezpieczonej wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Decyzją z 21.01.2019 r. przyznano ubezpieczonej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 19.12.2018 r. do 16.06.2019 r. Na podstawie przedmiotowej decyzji Oddział dokonał wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego. Świadczenie rehabilitacyjne za okres od 1.05.2019 r. do 16.06.2019 r. stanowi kwota 2 578,42 zł. Decyzja zawiera

pouczenie, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje ubezpieczonemu wykonującemu w czasie jego pobierania pracę zarobkową lub wykorzystującemu je w sposób niezgodny z celem tego świadczenia.

14 czerwca 2019 r. do Oddziału wpłynęło pismo ubezpieczonej, z którego wynika, że w okresie od 28.05.2019 r. do 18.06.2019 r. uczęszczała ona na kurs księgowości. Oznacza to, że ubezpieczona wykorzystywała świadczenie rehabilitacyjne w sposób niezgodny z celem tego świadczenia. Z tej przyczyny ubezpieczona nie ma prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1.05.2019 r. do 16.06.2019 r., a świadczenie wypłacone jej za ten okres w kwocie 2 578,42 zł jest świadczeniem nienależnym i podlega zwrotowi wraz z odsetkami.

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Odsetki obliczane są w wysokości i na zasadach określonych w prawie cywilnym.

Zgodnie z art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy o systemie społecznych, nienależnie pobranymi świadczeniami są świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności, które powodują ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania.

Odwołanie od przedmiotowej decyzji złożyła wnioskodawczyni, wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie, że nie ma obowiązku zwrotu pobranego świadczenia.

W uzasadnieniu swojego odwołania wskazała, że w dniu 17 maja 2019 r. złożyła w ZUS wniosek o rentę na przekwalifikowanie się. Oczekiwała, że zostanie skierowana na kurs księgowości. W międzyczasie sama szukała możliwości zmiany zawodu. Sama znalazła kurs finansowany z funduszy europejskich. Według wnioskodawczyni udział w szkoleniu był najlepszą formą rehabilitacji. Szkolenie dało jej nadzieję, że zdobędzie nowy zawód, który pozwoli jej dalej pracować. Nie zrobiła nic co mogłoby pogorszyć stan jej zdrowia. Wyznaczono jej operację na 2022 rok i nie może beczynnynie czekać do tej daty. Wnioskodawczyni wskazała, że odebranie jej świadczenia za czas kursu jest niezasadne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł zarzuty natury faktycznej i prawnej jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni A. P. z zawodu jest fizykiem jednak przez ostatnich 13 lat wykonywała zawód masażysty – fizjoterapeuty. W grudniu 2017 roku zaczęła leczyć się w związku z bólami kręgosłupa. W styczniu 2018 r. trafiła w związku z tym schorzeniem do Szpitala Miejskiego w T. . Przez 182 dni przebywała na zwolnieniu chorobowym i pobierała zasiłek chorobowy. Następnie przyznano jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 180 dni od 22 czerwca 2018 r. do 18 grudnia 2018 r. Kolejną decyzją z dnia 21 stycznia 2019 r. przyznano jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 19 grudnia 2018 r. do 16 czerwca 2019 r. Wnioskodawczyni leczyła się w poradni neurochirurgicznej i rehabilitacyjnej.

/dowód : przesłuchanie wnioskodawczyni nagranie z 30.10.2019 r. 00:04:20-00:17:56,

-opinia biegłych k.38-39,

-decyzja k.8-9 akta rentowe ,

-zaświadczenie płatnika składek k.4-6 akta rentowe ,

-wypis z leczenia szpitalnego k. 35/

Stwierdzono u niej kręgoszmyk i dyskopatię L5/S1 z przewlekłym zespołem bólowym. Wnioskodawczyni została zakwalifikowana do leczenia operacyjnego, jednakże termin operacji wyznaczono na 2022 rok. W miesiącu kwietniu 2019 r. wnioskodawczyni przeszła rehabilitację w sanatorium w C. . Wiedziała, że z uwagi na schorzenie nie będzie mogła wrócić do dotychczasowej pracy, która jest ciężką pracą fizyczną, chciała się przekwalifikować, by móc

dalej pracować . Poszukiwała na własną rękę różnych form szkolenia i doksztalcania . Swoją przyszłość z uwagi na schorzenia , wiązała z księgowością , z lekką pracą siedzącą . W marcu 2019 r. wnioskodawczynie podpisała umowę uczestnictwa w Projekcie „Kompleksowa aktywizacja zawodowa osób bezrobotnych „ , który to kurs był współfinansowany z środków Unii Europejskiej .Wnioskodawczynie brała udział w kursie: Podstawy księgowości ze znajomością obsługi programu księgowego .

/dowód : przesłuchanie wnioskodawczynie nagranie z 30.10.2019 r. 00:04:20-00:17:56,

-opinia biegłych k.38-39,

-wypis z leczenia szpitalnego k. 35

-umowa z harmonogramem k. 22-26/

Kurs trwał 80 godzin tzw. lekcyjnych . Zajęcia odbywały się trzy dni w tygodniu po 8 godzin obejmowały z przerwami 6,5 h . Łącznie udział w szkoleniu objął 10 dni po 6,5 h.

Wnioskodawczynie ukończyła ten kurs , zdobyła zaświadczenie o ukończeniu tego kursu w dniu 18 czerwca 2019 r. Umowa aktywizacyjna przewidywała dla kursanta możliwość odbycia stażu w wymiarze 4 miesięcy , w firmie księgowej . Wnioskodawczynie z takiego stażu skorzystała . Według umowy kurs był bezpłatny . Nie były też przewidziane w umowie żadne pieniężne profity dla wnioskodawczynie . Pod koniec kursu wnioskodawczynie dowiedziała się , że otrzyma za udział w kursie stypendium w wysokości 6,50 zł za godzinę kursu . Kiedy tylko dowiedziała się o tym , zawiadomiła w piśmie z dnia 14 czerwca 2019 r.organ rentowy , że otrzyma stypendium za udział w kursie . Chodził jej o to by organ rentowy przez fakt otrzymania stypendium , nie zakwalifikował tego jako świadczenia pracy , co byłoby niezgodne z pouczeniem jakie otrzymała starając się o świadczenie rehabilitacyjne .

/dowód : przesłuchanie wnioskodawczynie nagranie z 30.10.2019 r. 00:04:20-00:17:56,

-umowa z harmonogramem i zaświadczeniem k.22-26 ,

-informacja do ZUS – akta rentowe /

Jeszcze przed rozpoczęciem kursu , wnioskodawczynie złożyła wniosek o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy , prosząc o skierowanie jej na szkolenie w celu przekwalifikowania . Wniosek taki złożyła w dniu 17 maja 2019 r. Orzeczeniem z dnia 26 sierpnia 2019 r. wnioskodawczynie została uznana za częściowo niezdolną do pracy do 31 sierpnia 2020 r. od 9 maja 2019 r.

/dowód : przesłuchanie wnioskodawczynie nagranie z 30.10.2019 r. 00:04:20-00:17:56,

-umowa z harmonogramem i zaświadczeniem k.22-26 ,

-orzeczenie k. 17-18 /

Udział wnioskodawczynie w szkoleniu mógł mieć wpływ na przebieg schorzenia , mógł nasilić dolegliwości bólowe z uwagi na wielogodzinne siedzenie na kursie .

Wnioskodawczynie nie zdawała sobie sprawy , że udział w szkoleniu mógł mieć negatywny wpływ na jej stan zdrowia z uwagi na fakt , że nie wykonywał ona tam żadnej pracy fizycznej , tylko siedziała , mogła w każdej chwili zrobić sobie przerwę i przejść się , prócz przerw , które były przewidziane przez organizatora . Więcej uważał , że udział w kursie jest dla niej dobroczynne skutki z uwagi na fakt , że wzmacnia ja psychicznie , daje nadzieję na pracę w przyszłości w nowym zawodzie .

/dowód : przesłuchanie wnioskodawczynie nagranie z 30.10.2019 r. 00:04:20-00:17:56,

-opinia biegłych k.38-39,/

Wnioskodawczyni uzyskała zdolność do pracy na stanowisku specjalisty ds. kadr i płac i orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności z uwagi na schorzenia narządu ruchu .Zgodnie z orzeczeniem Miejskiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w T. , może wykonywać pracę lekką dostosowaną do możliwości psychofizycznych na otwartym rynku pracy .

/dowód : przesłuchanie wnioskodawczyni nagranie z 30.10.2019 r. 00:04:20-00:17:56,

-opinia biegłych k.38-39,

-zaświadczenie o zdolności do pracy k.55 ,

-orzeczenie o niepełnosprawności k. 56/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych przez ZUS w ramach postępowania rentowego i w ramach postępowania o zasiłek chorobowy , na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie przez Sąd oraz na podstawie przesłuchania wnioskodawczyni a także opinii biegłych neurologa i ortopedy –chirurga .

Sąd dał wiarę przesłuchanej w sprawie wnioskodawczyni bowiem jej zeznania są logiczne, spójne, znajdują pełne potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego i zgromadzonym materiale dowodowym . Co ważne wnioskodawczyni nie przeczyła , że brała udział w szkoleniu , więcej sama z własnej inicjatywy o tym fakcie poinformował organ rentowy .

Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłych. Opinia ta jest dokładna, przekonująca, logicznie uzasadniona z odwołaniem się do wiedzy lekarskiej i udziela w wyczerpującym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód.

Osobom tym nie można przede wszystkim odmówić umiejętności i kwalifikacji niezbędnych do sporządzenia opinii, zgodnej z tezami dowodowymi zawartymi w postanowieniu dopuszczającym ten dowód. Biegli posiadali wystarczającą wiedzę z dziedziny medycyny, objętej zakresem przedmiotowym opinii. Byli zatem w stanie przedstawić stan wiedzy medycznej i fakty potrzebne do sporządzenia opinii, dokonać ich właściwej, obiektywnej analizy, jak też wyprowadzić poprawne wnioski, pozostające w zgodzie z zasadami sztuki lekarskiej oraz wiedzą z zakresu danej dziedziny medycyny.

Biegli przedstawili swoje wywody w logiczny, racjonalnie uargumentowany sposób.

Opinia ta została zatem sporządzona nie na podstawie pochopnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy .

Opinia nie była kwestionowana przez strony .

W przedmiotowej sprawie sporna była głównie interpretacja przepisów prawa dotyczących uznania świadczenia pobranego przez wnioskodawczynię za okres sporny za świadczenie nienależne .

Zgodnie z treścią art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. § 2 tego przepisu stanowi, że przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez podmioty, inne niż wymienione w § 1, w zakresie zleconych im przez ustawę zadań z dziedziny administracji publicznej.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszym rzędzie należy wskazać na treść art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

W niniejszej sprawie organ rentowy wywodzi brak prawa wnioskodawczyni do zasiłku chorobowego za sporny okres z art. 17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa / Dz. U. z 2017 r. poz.1368 ze zm. /. W myśl tego przepisu , ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Wnioskodawczyni działaniem swoim nie wypełniła dyspozycji wynikającej z tego artykułu co do wykonywania pracy zarobkowej .

Wnioskodawczyni zawodowo pracowała jako masażysta –fizjoterapeuta .

Biorąc udział w szkoleniu w celu przekwalifikowania się z uwagi na brak możliwości wykonywania dotychczasowej pracy , wnioskodawczyni nie wykonywała pracy , wzięła udział w szkoleniu by przekwalifikować się i nie być zmuszonym do korzystania ze świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych . Szkolenie prowadzone było w ramach projektu „Kompleksowa aktywizacja zawodowa osób bezrobotnych „ współfinansowanego z środków Unii Europejskiej . Umowa nie przewidywała , że za udział w szkoleniu otrzyma stypendium. Dowiedział się o tym dopiero pod koniec szkolenia i niezwłocznie o tym fakcie powiadomiła organ rentowy . Zresztą stypendium w wysokości 6,50 zł za godzinę uczestniczenia w szkoleniu nie jest wynagrodzeniem , nie ma nawet realnego porównania z najniższym wynagrodzeniem .

W stosunku do wnioskodawczyni nie ma więc zastosowania z art. 17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa co do pracy .

W postanowieniu z dnia 13 września 2013 r. w sprawie I UK 110/13 , Sąd Najwyższy – wskazał ,że nieuprawniony jest wniosek o ustalenie przez Sąd Najwyższy w drodze wykładni treści i granic pojęcia pracy zarobkowej z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.). Egzemplifikacja przypadków byłaby tu nieuprawniona i niemożliwa. Skoro ustawodawca nie dał definicji (legalnej) pojęcia pracy zarobkowej, to nie można żądać wiążącej wykładni przez Sąd Najwyższy. Orzecznictwo Sądu Najwyższego nie jest źródłem prawa (art. 87 Konstytucji). Na gruncie art. 17 ust. 1 ustawy należy zwrócić uwagę, że możliwe są różne sytuacje i dlatego wystarczająco elastyczna, a zarazem adekwatna powinna być wykładnia tego przepisu. (Legalis Numer 830651).

W wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r. w sprawie II UK 171/15 Sąd Najwyższy wskazał , że działalność uzasadniona potrzebą środowiskową, społeczną czy publiczną, za którą otrzymuje się wynagrodzenie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, nie jest pracą zarobkową w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 372, ze zm.)./ OSNAPiUS 2017 nr 11, poz. 150/ Podobnie w wyroku z dnia 4 listopada 2009 r. w sprawie I UK 140/09-MoPr 2010 nr 6, str. 318, .

W art. 17 wyżej cytowanej ustawy zasiłkowej wskazano jeszcze jedną sytuację powodującą utratę prawa do świadczenia : ubezpieczony wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia .

Wnioskodawczyni nie wykorzystywała zwolnienia w sposób sprzeczny z celem tego zwolnienia . By zaistniała taka sytuacja musi być pewien element umyślności w działaniu takiego ubezpieczonego , chociażby w postaci niedbalstwa tj. wie że nie powinien wykonywać pewnych czynności ale bezpodstawnie uważa , że nie będą one miały wpływu na stan jego zdrowia .

Wnioskodawczyni była przekonana , że udział w szkoleniu , gdzie tylko siedzi przez parę godzin , może w każdej chwili wstać przejść się , nie ma wpływu na jej stan zdrowia , a jednocześnie pozwala zdobyć nowy zawód , który spowoduje , że mimo niezdolności do pracy na dotychczasowym stanowisku , będzie mogła pracować w innym zawodzie .

Biegli wskazali , że udział w tym szkoleniu mógł mieć wpływ na jej stan zdrowia , miała przez to utrudnioną rehabilitację , ale w tym czasie wnioskodawczyni nie uczestniczyła w żadnej rehabilitacji . Zresztą znając polską rzeczywistość co do stanu publicznej służby zdrowia , wnioskodawczyni nie miał szans na dalszą rehabilitację od razu po pobycie w sanatorium .

Nawet jeżeli hipotetycznie przyjąć , że wykorzystywała okres świadczenia w sposób niezgodny z jego celem , nie można mówić o zwrocie nienależnego świadczenia .

Wnioskodawczyni zaskarżyła decyzję w części dotyczącej jej zwrotu .

Jeżeli chodzi o zwrot wypłaconego wnioskodawczyni świadczenia , ZUS wywodził swoje prawo z art. 66 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (zwana dalej ustawą zasiłkową) oraz art. 84 ust. 1 i 2 pkt 1 , ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych .

Definicja nienależnego świadczenia zawarta w art. 84 ust.2 pkt 1 i 2 zakłada umyślność w działaniu pobierającego świadczenie, umyślność czy to co do zatajenia określonych informacji, czy też podania nieprawdziwych informacji stanowiących podstawę świadczenia z ubezpieczenia, czy też umyślność w pobieraniu świadczenia mimo iż osoba je pobierająca była pouczona o braku prawa do ich pobierania . Tymczasem wnioskodawczyni nic takiego nie uczyniła .

Zgodnie z art. 84 ust 1 osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11.

Według ust. 2 za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, **jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;**

2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach **świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.**

Zaś według ust 3 i 4 , nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych za okres dłuższy niż ostatnie 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, a w pozostałych przypadkach - za okres dłuższy niż ostatnie 3 lata , a kwoty nienależnie pobranych świadczeń ustalone prawomocną decyzją oraz kwoty odsetek i kosztów upomnienia, zwane dalej "należnościami z tytułu nienależnie pobranych świadczeń", podlegają potrąceniu z wypłacanych świadczeń, a jeżeli prawo do świadczeń nie istnieje - ściąganiu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z zastrzeżeniem ust. 8c.

W myśl ustępu 5 art. 84 ustawy systemowej przepisów ustępu 2-4 i 8 nie stosuje się jeżeli przepisy szczególne określają zasady przyznawania i wypłacania świadczeń stanowią inaczej. Ustawa zasiłkowa nie zawierała przepisów, które w sposób odmienny regulowałyby zasady zwrotu nienależnie pobranych zasiłków chorobowych , które używałyby innej definicji nienależnego świadczenia .

Warto w tym miejscu podkreślić rangę udzielonych pouczeń. Przyjmuje się, iż pouczenie ze strony organu rentowego winno być czytelne, jasne i zrozumiałe dla ubezpieczonego. Powinno także w sposób wyczerpujący informować o obowiązujących w dniu pouczenia zasadach, tak by usunąć jakiegokolwiek wątpliwości co do prawa danej osoby do danego świadczenia. Brak takiego pouczenia bądź też ujęcie w nim treści nieprecyzyjnych, mało klarownych lub obarczonych błędami nie może obciążać osoby zainteresowanej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1980 r., II URN 51/80, OSNC 1980/10/202; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1987 r., UZP 19/87, OSNC 1988/9/119; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 29 marca 1994 r., III Aur 86/94 OSA 1995/1/6; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 23 czerwca 1994 r., III Aur 189/94, OSA 194/9/68; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 kwietnia 1995 r., III Aur 110/95, OSA 1997/1/3; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2000 r., III AUa 845/99, OSA 2000/10/43; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2000 r., III AUa 39/00, OSA 2002/1/5). Z uwagami tymi należy się zgodzić. Trzeba podkreślić, iż do obowiązków organu rentowego należy m.in. należyte i wyczerpujące informowanie osób ubezpieczonych o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków (art. 9 k.p.a. w zw. z art. 123 ustawy systemowej). Organ rentowy nie może tym samym wymagać od ubezpieczonych – w przypadku zaniedbania obciążającej go powinności – by osoby te znały wszystkie okoliczności mające wpływ na prawo do danego rodzaju świadczenia.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie całkowicie podziela stanowisko zaprezentowane w cytowanym przez organ rentowy wyroku Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 26 lipca 2017 r. w sprawie I UK 287/16 , gdzie Sąd ten wskazał , że przepis art. 66 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 159 ze zm.) nie stanowi regulacji szczególnej w stosunku do art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), w tym zwłaszcza nie stanowi przepisu szczególnego w stosunku do art. 84 ust. 2 i 6 tej ustawy. Przepis art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej nie reguluje odmiennie okoliczności przemawiających za uznaniem świadczenia za pobrane nienależnie niż czyni to art. 84 ust. 2 ustawy systemowej.

Warto zauważyć , że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2018 r. w sprawie I UK 268/17 , stwierdził że warunkiem uznania, że wypłacone świadczenie, jako mające charakter świadczenia nienależnie pobranego, podlega zwrotowi, jest świadomość osoby, która takie świadczenia pobrała - wynikająca ze stosownego pouczenia o braku prawa do niego. (Legalis Numer 1799151) . Identycznie w wyroku z dnia 11 lipca 2017 r. -Sąd Najwyższy w sprawie I UK 302/16 , stwierdzając , że do kwestii dotyczącej zwrotu nienależnie pobranych zasiłków chorobowych, mają w pełnym zakresie zastosowanie art. 84 ust. 1, 2 i 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 963) i warunkiem uznania, iż wypłacone świadczenie, jako mające charakter świadczenia nienależnie pobranego, podlega zwrotowi, **jest świadomość osoby** , która takie świadczenia pobrała - wynikająca ze stosownego pouczenia - o braku prawa do niego.(Legalis, Numer 1706715) .

Sąd orzekający w niniejszej sprawie całkowicie to stanowisko podziela .

Wnioskodawczyni w chwili pobierania świadczenia miała świadomość , że pobiera je jako świadczenie należne , które przysługuje jej z uwagi na fakt , że nie może wykonywać czynności masażysty- fizjoterapeuty . Nie wprowadziło nikogo w błąd .

Przepis art. 6 § 2 k.p.c. obliuguje strony i uczestników postępowania do przytaczania wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Każda ze stron jest także zobowiązana do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 2 k.p.c.). Winna to uczynić bez zbędnej zwłoki i to – co do zasady – przed pierwszym terminem posiedzenia wyznaczonego na rozprawę, najpóźniej na pierwszym terminie rozprawy; sąd może bowiem pominąć spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności (wnioskowanie z art. 207 § 6 i art. 217 § 2 k.p.c. oraz art. 210 § 1 k.p.c.).

Wnioskodawczynie zachowała się w sposób niezwykle odpowiedzialny, kiedy zorientowała się, że może być operowana dopiero za trzy lata, że nie będzie mogła wykonywać dotychczasowego zatrudnienia, chciała się przekwalifikować. Najlepszym czasem dla tego był czas świadczenia rehabilitacyjnego, by po nim spróbować zatrudnienia w nowym zawodzie.

Sama zawiadomiła o tym kursie organ rentowy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc w zw. z art. 84 ust 1 pkt 1 i ust.2 pkt 1 (a contrario) ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że uznał, iż wnioskodawczynie ma prawo do zasiłku za zakwestionowany okres i nie ma obowiązku zwrotu pobranego zasiłku za sporny okres z uwagi na fakt, że nie było to świadczenie nienależne.